

Molnár Illés

Történet nélküli történet

Bálint Endre képei alá

A vihar utolért, megölelt. Megdermedt lépteid alatt.
Márványtengeren jársz, lépések közé ültetsz szavakat.
Hangod magas, a visszhang gyűrűje nem süllyed el.
Valahonnan kőmadarak hullanak papír gyökerekre.
A vihar szemébe néznél, de tekinteted gubancos fonál:
a karcos hold és az eltévedt csillagok közé gabalyodva várja,
hogy egy pengékben végződő testrészt megszabadítsa.
A madár röptére fordítanád fejed, de a hegyek zuhanása,
a kövek ívelése suta és üres. Sosem éri el a fészkek nyugvópontját.
A partra igyekszel, de a forrás agancsos fejeket szegez az égre,
a torkolat fullánkos potrohát puha szoknya takarja.
Csak a márvány mozdulatlan hűvöse oltja a szomjad.
Majd ha leszáll a színek és a hőérzékelők vakfolt-éjszakája,
a szürke füst alól feltörhet a láva, és a benned lappangó
ősi hőmérőből új, cseppfolyós madarak röppenhetnek föl,
hogy a hulló csillagokat felcsipegessék, és a meder alatti
tinta sötétje újraszínezza az itatós lombkoronákat.

Fuga

Mesélnék neked, de olyan üres lett
reggelre a szoba, hogy a terpesztő
csendben hiába szellőztettem éjjel,
egy hang sem jön be az ablakon.
Az ajtó is felköhögte a zárból azt
a kulcscsomót, amit már régen kerestem.

Sétálni indultam: mikor megláttak,
gyanakodva néztek össze a fák:
mennyi ráncot növesztettem a talpam alá,
a gyökerek közé. Összegyűrt ez a kemény,
körkörös út, és a szerteágazva növő
szoros, fakó hajszerűlények.

Ami bennem lassan mozdul,
nem fér ki a számon, körmeim alá
rejtve hordom ki az erdőbe,
dugdосom kaparva és suttogva
a kéreg alá, hogy a nedvességgel
a rostokban szálljon a fény felé.

A sebesség csíkozza a tájat,
és piramissá tesz minden utcát,
teret, síkot. Bármerre is indulsz,
út csak a csúcs felé vezet,
belátás pedig csak a háromszög
súlypontjából nyílik akárhová.

Úgy futok, mint egy dagadó ér,
mégsem érhetek oda, ahová egy futó.
Mesélnék neked, de ebben
a nap, hold, csillagok nélküli fényben
nincsenek árnyékok. Kontrasztok nélkül
beszélni pedig- tudjuk - képtelenség.

Noé

Érzékeny lettél a fényre,
nagyítóval égeted magad,
mégis egyre kisebb maradsz.

Szipkésre szárad a bőröd, lassan porladsz,
de soha nem kapsz lángra, hiába dobálták
rád a sok drága, vízjeles papírlapot.

Fölötted nagy levegőt vesz az ég,
duzzadt a hasa, özönvízzel viselő, és várja,
hogyan lesz-e, aki alááll.

A buszmegállóban elégni tilos.
Engeded, hogy amit belőled az izzás meghagyott,
lomhán hordja szét a város maradéka.

Az üres utcán kirobbanni készülő tűzcsapok,
bőrödön világító vízjel. Ne légy naiv:
errefelé sohasem lesz igazán sötét,

de mielőtt az első csepp útnak indul,
egy gyors mozdulattal az Úr megsimítja
a szélcsend hidegben didergő bőrét.

Kerber Balázs

Azt hittem,

hogy az emlékezet a körülmények
összessége is. Hogy a házakhoz,
arcokhoz, fákhöz hozzájön majd
a seregnyi kis kiegészítés. Milyen
nadrágot viseltem aznap, mit
mondtam ébredés után.

Lesz, ami megtámasztja
majd emlékezetemet, amiből
kibomlik a konkrét kép. De még jó,
ha nem csak egy-egy testmozdulat,
egy-egy izomnyi meghökkenés
marad meg, hanem a házak,
a kontúrok, az arcok. Nincs ebből
hová továbblépni, csak az
emlékkép kis, helyi mozgása marad,
egy nevetés, valakik nevetnek,
vagy azt mondják, van egy rövidebb
út is, vagy: most menjünk be
a boltba. Ez zenél fejemben, mikor
a kanapén ülök, vagy amikor
előttem van egy felhős üvegajtó.

Összenevetünk,

de a következő szó
már a gyomromban akad, zavartan
toporgok, nem tudom, mondani akarsz-e,
mondjak-e még valamit, álldogáljak itt,
vagy somfordáljak kínosan odébb.
Hirtelen napsugarat, fákat, teret akarok,
akarom a lábamon végigfutó hóhullámot,
de már félig elfordultam tőled, szemem
sarkából azért még rád nézek, mert nem
zártam le, nem intéztem el veled
végre valamit. Mosolyod nem bizalmas
közelségünk, hanem mérhetetlen
messzeségünk egy percnyi áthidalásának
jele. Ez így nem pontos; nem
áthidalás ez, csak udvarias vagy,
és mégsem csak az; épp a mosolyod
mögötti értetlen szeretet fáj a legjobban nekem.
Ezért ácsorgok itt tovább, mint akinek
van még erre dolga, még egyszer feléd
pillantok, aztán ténfergek ide-oda perceken át.

Balázs Zoltán

Az álmatlan ember

Alig öt éve kezdődött.

A Hold alacsonyán, egészen közel, a fejünk fölött lebegett. Azoknak, akik nézték, megfordulhatott a fejükben, vajon hogyan is nem esik a fejükre. A nap kétszer kelt fel. Egyszer a Föld mögül, aztán eltűnt a Hold mögött, ahonnan előbújít ismét. És újra megközelítette csendes ereszkedéssel a Föld peremét. Emiatt sokan nem tudták már, mikor van nappal és éjszaka. A napszakokat hiába osztották hivatalosan négy részre az évszakok nevei szerint, az órákat hiába aprózták negyedrészekre, végül a mutatók sebességét már senki nem tudta ésszel követni. Pereg az idő, és pereg a földre csendesen, fényben úszva a Hold homokja.

*

Egymás árnyékába épültek a házak. Mint valami lőrésre áhítózó élőlények, mindenki a napos utcára lép ki. Figyelmes, igazán, hogy egyesek egymásra nyitják ajtóikat és ablakaikat, miközben a szabad tér érzetét kulcsra zárt otthoni magányuk pótolja.

Szabad nap. Lejöttem a városba. Leparkolok, ha úgy érzem, itt most jó. A Duna közelségét szeretem. Kórházba akarnak küldeni egyesek.

Bármikor hívnak, mindegy milyen kedvem van, megyek. Öltöny van rajtam, Ezt még apámtól tanultam. Bármilyen van, fiam, ha ebben ér a halál, ne feledd, mindenkinek ugyanaz a kép jut eszébe majd, amikor rád gondol.

Az öltöny.

Bemegyek, bár arrafele sem kellene járnom. Elég lenne az ügyvezetővel és az ügyvéddel leülni havonta két-három alkalommal, el lehetne élni így száz-kétszáz évet dologtalanul. De én olyan vagyok ebben, mint az apám. Nem szeretem, ha nem vagyok ott. Az alkalmazottak valószínűleg szintén nem szeretnek engem, épp ezért. Még a közvetlen munkatársak is beszélnek a hátam mögött erről.

Én vagyok az álmatlan ember, aki az apjának folytatása.

Elindulok abba az irányba, amerre a vonalak vezetnek. Ugyanaz jár a fejemben, mint öt évvel ezelőtt. Csődöt kezd mondani az igény, hogy frissítsem magam. Mintha a zuhany nem tisztítana többé, csak eláztatna, elnyálkásítana. Pedig úgy dicsérnek, mint aki mindenkit túlél és túlszárnyal. Ezek a folyékony tenyerű barátok és üzlettársak. Caesart üdvözölték így, és búcsúztatták.

Az utcákon záróvonalak, átjárók és biciklisávok. Érdekes néha ez a gyalogos forgalom. Engedély, fény és figyelmeztetés mindenhol. A nap sodrásában el- és előtűnik néhány ember. Most viszont aránytalanul tolakszanak előttem, rendezetlenül, napernyőjükkel, és a homok elleni védekezésre magukkal hordott sállal fejükön, ijesztőek. A troli felső vezetőke, a fák lombozata, ahogy átvágják a fölénk növekvő sötét vonalaikkal és rovátkáikkal az eget, úgy tűnik semmi sem természetesebb annál, hogy idegenül élem meg napjaim.

Felcsaphatnék árnyékrajzolónak. Az aszfaltra vetett árnyékokat bejelölve. Feltüntethetnék egy új apró erezetekből szőtt világot krétával rajzolva át a táblaként hengerített várost.

Ma semmi jele homokszélnek. Tiszták az utcák egy ideje.

Kiröhögnének odabent, ha megtudnák, itt térdelek a Duna-part közelében és firkálgatok, mint egy öt éves. Az új világ, akár egy gyermeké, olyan volna, mellyel meglehet, nem tudna senki és én magam sem tudnék mit kezdeni.

Átfúj a szél egy zacskót az úttesten. Hallani a hangját, ha nem zajos a város, de a város zajos. Az apró hangok jelenlétére ugrok. Mintha játszana a szél, fülemben sistereg. Benne zörög egy méh. Zörög benne kétkedve saját érzékeitől megcsalva. Nem tudja, mitől repül. Repítik, és nem érzi saját súlyát.

Apámnak nem volt ideje hülyéskedni, én meg itt vagyok – én hülye... hogy az általa fektetett alapokon átfomáljam a világot.

De semmi. A konferenciákkal teletűzdelt napok közötti hézagokban csak olyan dolgokra van kedvem, amiket apám sosem engedett volna meg. Teszek egy szívességet, és nincs büntudatom amiatt, hogy apám mindezt soha meg nem engedné nekem.

Itt hagyott, mi dolga volt velem, a halott Davor.

Pedig a nehéz a könnyű gyökere. Ahogy ő mondaná: Itt minden agy és izommunka. Én vagyok. És ha tökök bütyök vagy, te leszel képzelőereje mindennek, ameddig a kezéd elér. Alig múltam öt éves, mikor kioktatott erről. Azt kérdeztem tőle, hogy te varázsló vagy, Davor? Azt mondta, hogy igen. Ez éppen a varázslat. Egy csettintésre, ha épp a csillagok is úgy állnak az égen, mint tegnap, és semmi okuk ellenkezni, egyszer még a világ négy sarkát is összehajthatod.

Halála körül tudtam meg, miért ment el, hagyott ott akkori nevelőnőm, akit annyira szerettem. Hogy a „varázsló” szóval penderítettem ki, elég ügyetlenül, mert dühös lett rá Davor, aki nem akarta, hogy valótlanágokkal töltsen tele a fejem egy jól iskolázott cseléd.

A Dunánál napozók fekszenek. Ilyenkor nyáron bűdös van idekint. A homok néha még jobb. Áthatolhatatlanabb a levegő. Megszűri ugyanúgy a mocskot, akár az eső. Az emberek kifekszenek a koszos rakparti kövekre. Onnan lehetett valaki. Otthagyta az ételmaramadékát valaki. Aztán rátalált a méhecske az illatozó, izzadt banánmaradékra.

Én már csak akkor pillantom meg, mikor egy kisebb teherautó szállókésétől a magasba röppen, és apró karikát vet súlypontja a banán és a méh körül rezgő sarkaival.

Nem értheti a méhecske, hogyan repülhet. Valami összetapadt körülötte. Megérint néhány szélvédőt, idefele. A járdához közelít. Nevetek azon, hogy hátha nem ér ide. Miért nevetek, nem tudom. De közben meg sem rezdül az arcom. Célegyenesen ide tart.

Időnként máshogy közlekedek gyalog, mint szoktam, aztán újra változtatok járókelői szokásaimon, attól függően, hogy mennyire vagyok zavarban. Persze, erről senkinek nem lehet fogalma, mennyire foglal le saját életem. Van, hogy mindenkinek a szemébe nézek, vagy nekimegyek, alig tudom kikerülni a szembejövőt. Máskor elképzeltetetlen ilyesmi, mintha a tervezett út előtt minden el lenne seperve.

Szerencse, ritkán járok egyedül. Velem van nyakas. Most is itt ólálkodik valahol. A testőr. Persze, az orvos miatt vagyok önálló sétán. Gyengélkedem. Ez már a vége, mondja. Senki nem tud a bajomról rajta kívül. Apám, a törtető, könnyebb volt neki. Kék levéllel hatékonyabban dolgozott, mint én. Pedig ő sohase tiszta. Keverék volt, mint én, csak nem ütött ki, nem látszott rajta. Vörös nedveim fogja vagyok.

Neki könnyű volt eltitkolni. Csak én tudom és el sem mondhatom senkinek. Burok képében magába fogadta ez a társaság. Én meg, bár a fia vagyok, és anyám tiszta, rajtam mégis kiütközött. Ahogy pirosas, időként megnyugtatóbban lilás színben csörgedezik ereimben, mindig attól félek, megsebzem, megszúrom magam valahol, és meglátják rajtam. Vékony, nedvszívó kezelábast hordok a ruha, az öltöny alatt. Nyakig öltözve járok teniszezni. Pedig ez az egyik legalkalmasabb hely a hibára. Vagy egy vacsora. Vagy az ügyetlen titkárnő a levélvágóval. De a nyugalom a mozgás irányítója. És a türelemmel, aminek mértékét nálam a pénz adja, szerencsére nem kell számolni: Kiapadhatatlan.

A járdához közelít a zacskó; a buszmegálló fele szállingózik. Nem jön busz, sem semmi más jármű a megállóba. Mégsem lépek az úttestre, ahol két méterrel odébb egymást kerülgetik az autók.

Köröz újra egyet a műanyag tasak. És ideér. Kinyújtom kezem az úttest felé. Ha lát valaki, hülyének néz. Aztán lassú ereszkedéssel leszáll kézfejemre. Szedd ki belőlem ezt a legyet, recseg rám a zacskó. Erre a méhecske még jobban rázni kezdi magát a nagy műanyag tokban, ahol csapdába esett. Gyanakvóan nézek rá. Hiszen ez egy méhecske, javítom ki. Már felér a vállamra, mikor rettenetes hangon rákezd.

A szemtelenségít, kérlek, segíts, kiáltja. Nagyon erősen recsegett, mocorgott, mert a méhecske még inkább rákezdett a zümmögésre. Még a végén kilyuggat, fogta könyörgőre a zacskó, és záró fóliaszáját jó tágra nyitotta. Leveszem egyik kezemmel a komótosan egyensúlyozó műanyagot és sarkait megcsípem ujjvégeimmel. Megrázom egy kicsit. Már is kipottyán banánostól együtt a kis méhecske.

Csak a banánt ne, kiáltja, add vissza. De nem hallgatok rá, csak mutatom a kezem neki, és érti, hogy nem piszkolom már be jobban magam. Azzal tovább szállt.

Három fiatal tinédzser sétál el mellettem, nem néznek rám, csak a lány, aki az egyik piercinges fiú combközépig lecsúsztatott nadrágövébe kapaszkodik, vagy épp azt tartja. Majdnem rálépnek a méhecskére, de úgy sístereg hirtelen haragjában hogy egyikük fel is ugrik rémültében, aztán pár méterről visszanezét fiú, akinek nem jutott lány, és hátra köp. Kezd kínos lenni itt állnom. Nem ér ennyit az álmodozás. Átmegek a Búraszzigetre. A méhecske ekkor kezdett csak igazán magához térni, és felröppen. Zümmögött kicsit, körüljárt, aztán újra zümmögött. Valószínűleg vidéki lehet, de nem akarom megsérteni. Különben is egy árva hangot nem értek mit akar. Inkább bólogatok. Azt szoktam olyankor. Nem akartam, hogy belém csípjen. Bár megmentettem, ha úgy vesszük, valószínűleg köszönetet akart mondani. Aztán közel repült egész az orrom hegyéig, amitől nagyon ideges lettem, mivel bandzsítanom kellett. Csaknem gúnyt űz belőlem. Odakaptam a tenyeremmel, és gyors léptekkel, elindultam a templom felé, ahol parkoltam. Alighogy beültem az autóba, hiába az árnyék, megcsap a rohadt meleg. Rögtön elnyom az álom. Elkoppanok.

Hajnal van vagy alkonyat, azt erre fele nem nagyon lehet tudni. A Hold állása nagyon furcsán tudja befolyásolja a fényviszonyokat. Vízszintesen nyúl be a fény a térbe, csak forrását nehéz megállapítani. Ránézek az órára, kiszáradt a szám, hirtelen felriadok, bekopog a Nyakas! Az ablakon mutatja, hogy idő van. Intek neki, hogy jó.

Beül a volán mögé, és indít.

Szar mi? Olyan mintha kétszer lenne nappal és este, mondja vigyorogva. Én meg csak elhúzó a szám, ez a vén tücsök több nővel hált, mióta megcsákyázták a holdat, mint

annak előtte egész életében. De intek is egyúttal, hogy az utat nézze, persze csak vigyorg, látja rajtam, tudom, mire gondol. És neki ez elég, eldicsekedte magát.

Rámegyünk a Margit hídra, onnan be a Búraszzigetre. Kérdezi, mi ez a dosszié, felveszi az anyósülésről az orvos kartonját, mondom neki, adja ide, nehezen túrtörtetem magam, ha erről van szó. „Margit szanatórium”, nagy táblákon olvasni.

*

Nem mesélt apám soha erről. Felmenőim nem ismerem. Csak őt. És most egyedül vagyok. Eleinte nem volt baj vele. Figyelmeztetett a doktor, szerinte sokáig el lehet húzni ezt, a levek átömlesztését. Ezért lecsapolta a pirosat, és nullás kéket engedett belém. Fel sem tűnt a különbség.

Volt egy koreográfia, amit pontosan be kellett tartani. Havonta egy hetet kellett pihentetni a dolgot, hogy magához térjen a szervezet. Injekciók és újabb injekciók követték egymást, mikor hosszabb időre nem függesztettük fel átömlesztést. Aztán rászoktam. Egyszerű mérgezés lép fel, amint a szervezettől idegen testnedv megtapad az érfalakon. Emiatt volt tanácsos időnként visszaáramoltatni a szervezet számára természetes vörös leveket.

Így aztán egyre rosszabbra fordultak dolgok.

Hogy illegális a nedvek átömlesztése, ez szerencsére egy cseppet sem zavart. Meg tudtam oldani, hogy a legkorszerűbb körülmények között lássanak el, és mindezt diszkrétan is kezeljék.

Apám nem foglalkozott ezzel. Davor: milyen szerencsétlen nevet is viselek. Azt hitte, mire átveszem vállalkozásait, eltűnök, olyannyira átlátszóvá teszi jelenlétünket, mint gazdasági és politikai befolyással bíró személyeket: Az új biznisz. Amit éveken át emlegetett, de nem tudtuk, miről beszél... az új biznisz.

*

– Érdekes, amit mesél. Valóban az. Nem gondoltam, hogy ilyen nehéz... Pihenjen, majd csak folytatja...

– Most innen a kórház folyosóján, egyszerű. Akár bolondnak is nézhet. Hetven évesnek nézek ki és beszélni is alig tudok, pedig alig vagyok még negyven. Amúgy ki maga? Meséljen most ön.

– Én? Parádicsomember.

– Fura neve van. Ön, hogy került ide?

– Egyszerű és hosszú történet.

– Éppen ellenkezője az enyémnek, ami bonyolult, de rövid.

– Pontosan. Sétáljunk le ide a lépcsők alá, ahol látni lehet a búra falát, egészen megható, ahogy játszik rajta az alkonyat fénye.

– Általában nem tudni, alkonyat van-e vagy pirkadat. Én a Hold korongjának fényéből jósolok.

– Valóban, talán lehetséges is, viszont én biztosan tudom, mikor van reggel és este. Ez lesz az én történetem.

Borda Réka

A hitetlenség megkísértése

Mint véletlen gyilkos a halottjához,
úgy félek hozzád érni. A köldököd a pulóver
alatt sandán néz rám azzal a barna színű,
rácós szembogarával. Most kéne nyelvünkkel
egymás járataiba nyúlnunk. Az a szép
szüzesség leszakadt rólunk rég,
elvetéltük és kimostuk lábaink közül.
Mégis félek levetkőzni a családneved,
mintha keresztkérdéssé válnék,
mialatt te annyit szólítanád istent,
hogy elhinné, létezik.

Közös déd

Hatvan évvel ezelőtt éltek a dédszüleid,
csirkét pucoltak és öblöset káromkodtak,
ha megint teherbe esett a nagyanyád.

Kifüstöltek magukból, mint darazsat a tető alól,
és nem építhetsz gyereket belém,
mert akkor felkáromkodna a gémes kútból dédapám.

Papp Sándor

Főzés

Mert először a sejtek lépnek
reakcióba. A térszerkezet felhasad,
s a forráshő kicsapta fehérje
áttör a pórusokon.
Majd a zsugorodó bőr szorításában
vergődő hús passzírozza át magát
az izomrostok csomóin. Véres
pattanásként átfakad a szöveten. Eloldva
a felhámtól a hegeket.
És marad az én kalcium-
fehér meztelensége.

Koordináta

Y vertikálisan – X horizontálisan.

Közös a nevező, mégis meghasad az irány
a tengelyek börtönében. A változók rendszerének
síksága. Egy sima – egy fordított arány.

Aztán a Z sodrása a hatírányú végtelenbe
szédül. Előbb csak a *tériszony*. Majd
a *hányinger*. És akkor újra az
origo.

Halmi Tibor

Haiku-füzér „keletről”

(egy ismeretlen kismester munkái)

(1.) *A belső forma*

hallod egy bokor
vacog a hús budai
hegyek tövében

(2.) *Egy fotó valamikor '89-ből...*

októberi nap
csillan meg a tűzpiros
bicikli vázán

(3.) *Szindbád éjszakája (más nem is lehetne)*

éjjel a padon
egy törött hegedű a
holdról álmodik

(4.) *Szerelmes dal-töredék...*

két rozsdás állat
csüng egy kolbászból készült
kerítésen hej

(5.) *A világháború előérzete*

zebrák szőrén a
fekete csík megannyi
liget árnyéka

(6.) *A bakonyi indiánok titkos fotóalbumából (?)*

piros Ladában
ül egy indián férfi
régii szép fotó

(7.) *„Se isten, se istenek...”*

Nietzsche bajszán
a légy szarik igazán
csak az egésyre

(8.) *Talajmunka a második évezredben*

mond milyen színű
papírból hajtogatod
ma ki a tengert

(9.) *Bizonyos K.*

ágya alatt a
csend hátára fordított
bogár működik

(10.) *„...se isten, se istenek...”*

a közös szekrény
használati jogáról
önként lemondunk

Somoskői Beáta

Egy isten elmúlása

Itt. Minden. Ezentúl.

Ő

Kék árnyéka volt és szúrós
illata. Millió szemmel
követte saját világát.

Csendes is volt és fáradt.
Sebzett mellkasa fehérén
átszűrődött megannyi utca.

Mosolyogva görnyedezett
termete súlya alatt. Míg
levette örökbe kapott
maszkját.

Én

Rejtőző állatoktól örökölt
mozdulatok lánca. Érzéssé
válik: kéz alatt a szövet.

Nincs választás: hiány vagy
hatalom vagyok. Láttam
csillagot és magyarázatot.

Ő is ott volt, haldoklott. Nem
ellenkezhettem, hangja
nélkül éhesen ébredtem egy
égbolt mélyén.

Ő

Tenyérébe temetett mindent,
mit érintett. Arany volt, szén,
meg sár, mind rettegett.

Szívet lehelt és lemondást.
Teremtő megszállottság
csillogott nemtelen arcán.

Gyönyört kapott, sokasodott
igék általi magján. Átala
sem távolság, sem közelség
nem létezett.

Én

Az alakja képtelen. Nincs
leírt szabály, mely mesélne
Róla és Rólam.

Arcomba temetett tükör volt.
Én fogam, ajkam és nyelvem
közé fogtam jelenlétét.

Amikor belülről láthatom,
nincs maradása. Gyászolom
a kort, melyről nem
tudhatok.

Ő

Mezítláb lépked a harmatos
fűben és nesztelen rohan a
nyúlósan fekete éjszakában.

Egyedül. Megáll és másra
vágynak: érzékekre, illatokra.
Fáj, de nem tudja, miért.

Érzi, hamarosan mennie kell.
Utolsó napjait éli ezen a
földön, csukott szemmel
lélegzik.

Én

Ha a legelején érettem volna,
mit jelent élni. Elpazaroltam
az összes megváltásom.

Senki-földje az enyém. Ha
bántani akartam, nevettem, s
halk elégedettséggel keltem.

Még nem tudom, hogy sokat
jelentett számomra vagy
csupán eltitkolható emlék
marad.

Ő

Emlék: semmit nem jelentett.
Volt, van, lesz – az elmúlás
felszálló nélküli állomás.

Alkalommal újakezdi. Mind
egyedüli, fénytakarásban.
Aztán tudott Rólam.

A teremtett az alkotója ellen
lázadoz, de nem felejt.
Fogékony hívására.

Én

Hazudnék, ha arról szólnék,
ami megtörtént. Köztük az
ártatlanság gondolata.

Lüktető pulzus, hidegében
ázó test, végül a
visszakövethetetlen hasadás.

Csont, inak, és illúzió Róla.
Mostantól rengeteg dologról
nem beszélhetek.